LUMINĂ LINĂ

~

POEZII

DE

MIHAI EMINESCU

(*RAR EDITATE*)

București
2016

Copertă și realizare artistică: **Mihai Cătrună**
Redactor de carte: **Mihai Costin**

Ediție Bibliofilă

București, Ianuarie 2016

S-au tipărit din această ediție bibliofilă un număr de 39 de exemplare, ”*Hors Commerce*”, numerotate de la 1-39, ce vor fi dăruite cu titlu gratuit prietenilor și bibliofililor.

LUMINĂ LINĂ

~

POEZII

DE

MIHAI EMINESCU

(RAR EDITATE)

București
2016

Cuvânt înainte

Cu prilejul împlinirii a 150 de ani de la debutul literar al lui Mihai Eminescu, am dorit să sărbătorim acest triplu jubileu prin tipărirea unei crestomații de texte poetice eminesciene, mai puțin cunoscute publicului din zilele noastre.

Amprenta auctorială a Luceafărului nu este nici aceea a ediției Maiorescu (1883), nici a edițiilor canonice, acreditate de editorii consacrați ai lui Eminescu. Poeziile sale, păstrate în tezaurul de manuscrise de la Academia Română, editate ici și colo, nu conferă poetului postumitatea absolută și nici reputația unei opere irevocabile.

Aducerea în memoria fiecărei generații a cărților sale de poezii nu îi prejudiciază clasicitatea versurilor; dimpotrivă, îi actualizează modernitatea. De asemenea, fiecare reeditare a poeziilor marelui nostru poet este o împotrivire la adresa uitării dar și o ofrandă dăruită geniului lui Eminescu.

Prin temeritatea sa, ediția de față își dorește să fie un privilegiu pentru colecționarii de

carte rară și nu un sacrilegiu sfidător, pângărind tihna eternă a celui omagiat.

Cartea este, de asemenea, un gest de pietate și de solemnitate, de îngenunchiere în fața altarului mielului sacrificat, în care fiecare stih este o rană dar și o tămăduire a traumelor prin care a trecut spiritul românesc.

Versurile cuprinse în acest florilegiu au fost culese din manuscrisele lui Eminescu, printr-o selecție necălăuzită de criterii editorialistice rigide, mai degrabă aleatoare, decât conformistă.

Ele nu au marca perfecțiunii, fiindcă infailibilitatea gusturilor estetice în domeniul liric este, uneori, relativă, șovăielnică și trecătoare.

De asemenea, creațiile poetice cuprinse în această ediție bibliofilă nu au nici pe departe notorietatea capodoperelor recunoscute unanim de critica literară sau de publicul cititor, nu au – în sfârșit – desăvârșirea și râvna de a fi pilduitoare dar, în pofida acestor NU-uri, sunt tot la fel de eminesciene, ca oricare dintre poeziile sale nepieritoare.

În fiecare nestemată recuperată de pe șantierul de creație al Luceafărului se întrevede un juvaer împrăștiind lumină, a cărui fastuozitate estompează culcușul de versuri înconjurătoare mai puțin reușite.

Dacă Eminescu însuși ar fi alcătuit propriul său volum, probabil că, printre poeziile alese, ar fi fost incluse și unele dintre cele aflate în manuscrise, la care poetul ținea atât de mult.

Răspândind rostiri de o sidefie frumusețe, pe care poetul, ca un vrăjitor fermecat de frumusețea lor, le înșiră în mii de mărgeluțe colorate, pe o ață subțire, pentru a păși peste genunea acestei vieți, iată doar câteva dintre splendorile acestor creații memorabile:

”Lunecând pe ceruri, norii
Negri-acopăr tot seninul.
Se sting una după alta
Și icoana și suspinul.

Înfășat în întuneric,
Eu nu văd, nu aud șoapte.
Ah, mă simt atât de singur!
Este noapte, noapte, noapte.”

”În viața mea un rai în asfințire
Se scuturau flori albe de migdal;”

”O, Demiurg, solie când nu mi-ai scris în stele,
De ce mi-ai dat știința nimicniciei mele? ”

”Să-mi razim a mea frunte de zidurile goale,
Atinse de-umbra dulce a frumuseții tale”

În profunditatea lor serenisimă, poeziile lui Eminescu binecuvântează Calea Lactee, luminând bolta cerească a poeziei române.

Dan Toma Dulciu

RĂSAI ASUPRA MEA

Revers-asupra mea lumină lină,

O maică sfîntă pururea fecioară....

Ca-n visul meu ceresc de-odinioară,

În umbra gîndurilor mele vină.

Și mii de limbi și sute de popoară

Te-au înălțat în glorie senină,

O, dă-mi credința lor...cât de puțină

Nu cred nimic și asta mă doboră.

Nici în amor nu cred și nici în ură

Și sfîntă nu-mi mai e nici o idee,

Pierdui avîntul ce-mi dădea tărie,

A mele visuri toate se pierdură...

Ești prea mult înger, prea puțin femeie,

De ce te stingi în gîndul meu.... Marie !

GLOSSA

Vreme trece, vreme vine

Orișicum ai potrivi-o;

După rău așteaptă bine,

După noapte, zori de zio;

Precum toate sunt de-o seamă,

Totul stă și totul trece;

Nu spera și nu ai teamă

Și rămii senin și rece.

Multe trec pe dinainte,

In auz se sună multe;

Cine-ar ține toate minte

Și ar sta să le asculte? ...

Tu deoparte te ascunde,

Regăsindu-te pe tine -

Tremur apele din unde,

Vreme trece, vreme vine.

Toate umblă cu grăbire

Pe-a lor valuri și ocoluri,

Adevăru-n neclintire

N-are timp și n-are goluri;

Deci cu sunete de limbă

Lumea nu o vei urni-o,

Ale ei ea nu le schimbă

Orișicum ai potrivi-o.

Omul plinge și se-ndeasă

Cerșetor la preaînaltul,

Parcă cerului' i pasă

de e unul, de e altul;

Timpul care bate-n stele

Bate pulsul și în tine:

Iți dă bune, iți dă rele,

După rău așteaptă bine.

In zadar un soare pare

A peri în noaptea spumii,

Tot atuncea el răsare

Pe o altă faț-a lumii

Și de dincolo de mare

O mulțime-am auzi-o

Milogind cu nerăbdare

După noapte zori de zio.

Privitor ca la teatru

In viață te socoate,

Ale lumii cîte patru

Păți ca una sunt cu toate,

Sunt actorii ce se ceartă

Din bătrâni pe-aceeași dramă,

E aceeași veche artă,

Precum toate sunt de-o seamă.

În zadar și timpi și stele

Ne-ar părea lunecătoare,

Sunt ca frunze toate cele

Din copacul ce nu moare;

Peste-un an revin în stoluri

Paseri ce se-ntind să plece,

Între-a vieții două poluri

Totul stă și totul trece.

Nu spera, căci pentru tine

Este grea a vieții punte,

Te-ar întrece orișicine,

Chiar să fii cu stea în frunte;

Numai muzica din sfere,

Izvorind de sus, te cheamă ...

În păcate și-n părere,

Nu spera și nu ai teamă.

De te-ating, sa feri în lături,

De hulesc, să taci din gură,

Nu îndrepți cu-a tale sfaturi

Cele strâmbe din natură;

Crează toți ce vor să crează,

Treacă falnic cine-o trece,

Tu te-ndreaptă dup-o rază

Și rămii senin și rece.

Și rămii senin și rece,

Nu spera și nu ai teamă;

Totul stă și totul trece,

Precum toate sunt de-o seamă;

După noapte, zori de zio,

După rău așteaptă bine;

Orișicum ai potrivi-o:

Vreme trece, vreme vine.

2012

NU MĂ-NȚELEGI

În ochii mei acuma nimic nu are preț

Ca taina ce ascunde a tale frumuseți.

Căci pentru care altă minune decât tine

Mi-aș risipi o viață de cugetări senine

Pe basme și nimicuri, cuvinte cumpănind,

În vorbe pieritoare ca-n lanț să te cuprind,

Și în senin de stele durerile să-mi ferec

Pân- nu s-o stinge umbra iar dulce-n întunerec?

Și azi când a mea minte, a farmecului roabă,

Din orișice durere îți face o podoabă,

Și când răsai nainte-mi ca marmura de clară

Iar ochii tăi cei mândri scânteie în afară,

Încât de-ale lor raze nu pot pătrunde încă

Ce-adânc trecut de gânduri e-n noaptea lor adâncă;

Azi când a mea iubire e-atâta de curată,

Ca aura de care tu ești împresurată,

Ca setea ursitoare ce-o au dupăolaltă

Lumina de-ntunerec și marmura de daltă,

Când sufletu-mi atârnă plutind în ochii mei

De un cutremur tainic al tinerei femei

Și viețile-amânduror s-amestecă-n întreg,

Când înțeles de tine, eu însumi mă-nțeleg.

Să treacă înflorirea de-un vânt al recii ierne,

Să-nceți a fi icoana iubirii cei eterne,

Cu marmura cea albă să nu te mai asameni,

Să fii ca toată lumea frumoasă între oameni,

Să-ncete-acea simțire ce te-au făcut o zeie,

Să fii încântătoare dar numai o femeie,

Ș-atunci să-mi zici: Privirea ce-atât ai adorat-o

E încă tot senină, fermecătoare... Iat-o!?

E încă tot!... *Avea-vei în ochii-mi acel preț*

Ce azi ți-l dă sfiala pierdutei mele vieți?

Voi fi supus duioasei, nemaisimțitei munci,

C-o oaste de imagini să te iubesc ș-atunci?

Au nu știi tu ce suntem? Copii nimicniciei,

Nefericiri zvârlite în brazdele veciei,

Ca repedea rotire a undelor albastre

Gândirea noastră spuma zădărniciei noastre,

Iar visuri și iluzii, pe marginea uitării,

Trec și se pierd în zare ca paserile mării.

Și ce rămâne-n urmă în noi decât obscura

Și oarba suferință ce bântuie natura?

Și azi când am puterea ce-o are numai Domnul,

Din haosul uitării s-alung pe-o clipă somnul,

Pe schelea lumii noastre urâte și-ntr-un chip,

Cu vorbe-mpestrițate, zidite din nisip,

Eu să zăresc o alta un rai, o primăvară,

Și-n codri plini de umbră lucire de izvoare

Azi, când ești prea mult înger și prea puțin femeie

Frumoasă cum nici Venus nu a putut să steie,

În loc de-a fi un soare al astei lumi întregi,

Tu îmi ucizi gândirea, căci nu mă înțelegi.

CE ŞOPTEŞTI ATÂT DE TAINIC...

Ce şopteşti atât de tainic,
Tu, izvor de cânturi dulci?
Repezind bălaia undă
Floarea ţărmului o smulgi

Şi o duci, o duci cu tine,
Vâjâind încet pe prund;
Ale tale unde floarea
Cine ştii unde - o ascund?

Astfel trece şi viaţa-mi,
Dar o floare 'n valu-i nu e,
Nici nu spun ca tine doru-mi
Nimănuie, nimănuie.

Ci eu trec tăcut ca moartea,

Nu mă uit la vechii munţi;

Scrisă-i soarta mea în creţii

Întristatei mele frunţi.

Numai colo, unde teiul

Lasă floarea-i la pământ,

Eu încep să mişc din buze

Şi trimit cuvinte 'n vânt.

Vis nebun, deşarte vorbe !

Floarea cade, rece cântu-i

Şi eu ştiu numai atâta

C'aş dori odat' să mântui !

PIERDUT ÎN SUFERINȚA…..

Pierdut în suferinţa nimicniciei mele,

Ca frunza de pe apă, ca fulgerul în chaos,

M'am închinat ca magul la soare şi la stele

Să 'ngădue intrarea-mi în vecinicul repaos;

Nimic să nu s'audă de umbra vieţii mele,

Să trec ca o suflare, un sunet, o scânteie,

Ca lacrima ce-o varsă zadarnic o femeie...

Zadarnica mea minte de visuri e o schele.

Căci ce-i poetu 'n lume şi astăzi ce-i poetul?

La glasu-i singuratec s'asculte cine vrea.

Necunoscut strecoară prin lume cu încetul

Şi nimene nu 'ntreabă ce este sau era...

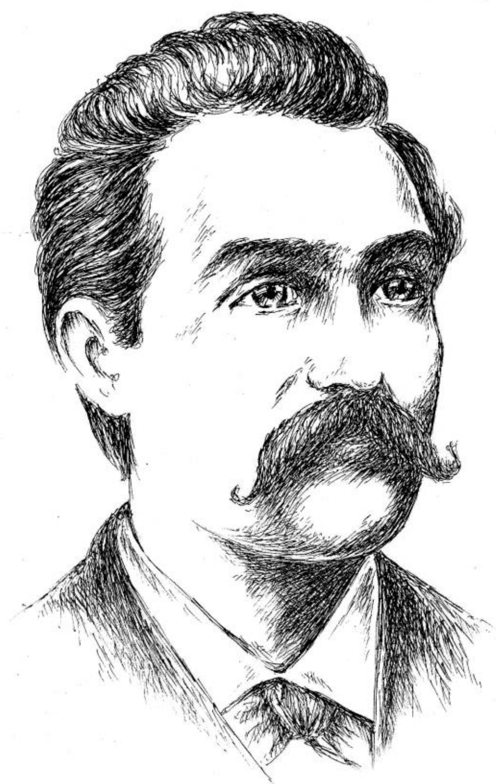
O boabă e de spumă, un creţ de val, un nume,

Ce timid se cutează în veacul cel de fier.

Mai bine nici odată el n'ar fi fost pe lume

Şi 'n loc să moară astăzi, mai bine murea ieri.

_CU GÂNDIRI ȘI CU IMAGINI__...._

Cu gândiri şi cu imagini

Înnegrit-am multe pagini:

Ş-ale cărţii, ş-ale vieţii,

Chiar din zorii tinereţii.

Nu urmaţi gândirii mele:

ăci noianu-i de greşele,

Urmărind prin întuneric

Visul vieţii-mi cel himeric.

Neavând învăţ şi normă,

Fantezia fără formă

Rătăcit-a, vai! cu mersul:

Negru-i gândul, şchiop e viersul.

Şi idei, ce altfel împle,

Ard în frunte, bat sub tâmple:

Eu le-am dat îmbrăcăminte

Prea bogată, fără minte.

Ele seamănă, hibride,

Egiptenei piramide:

Un mormânt de piatră în munte

Cu icoanele cărunte,

Şi de sfinxuri lungi alee,

Monoliţi şi propilee,

Fac să crezi că după poartă

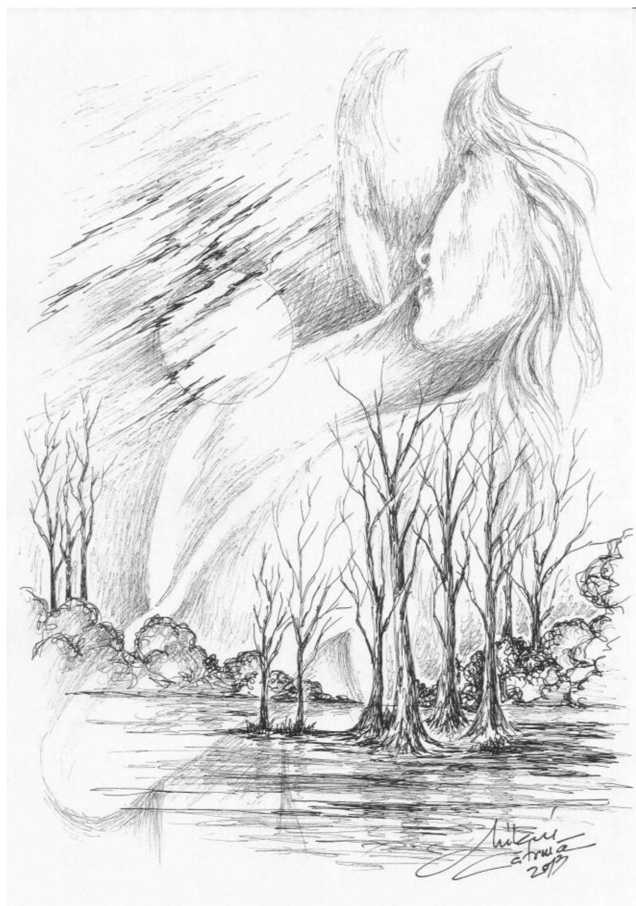
Zace o întreagă ţară moartă.

Intri înăuntru, sui pe treaptă,

Nici nu ştii ce te aşteaptă.

Când acolo! sub o faclă

Doarme-un singur rege-n raclă.

ORICARE CAP ÎNGUST

Oricare cap îngust un geniu parș-și,

Cu versuri goale de cuprins să placă

Și, cum dorește, zgomot mare facă,

Cununi de lauri de la plebe ceară-și;

Ci muza mea cu sine se împacă.

Eu am un singur, dar iubit tovarăș

Și lui închin a mele șiruri iarăși,

Cântarea mea, glorie săracă.

Cand dulci-i ochi pe linii or s-alerge

Va cumpăni în iambi turnata limbă;

Ici va mai pune, dincolo va șterge.

Atuncea ea în lumea mea se plimbă,

Cu-a gândurilor mele nava merge

Și al ei suflet pe al meu și-l schimbă.

O,-ÎNȚELEPCIUNE, AI ARIPI DE CEARĂ…

Ce mâni subțiri s-apucă de perdele

Și într-o parte timide le trag!

În umbra dulce, după vechi zăbrele

Suspină gură-n gură, drag cu drag.

Lucește luna printre mii de stele,

Suspină vântu-n frunzele de fag,

Se clatin codri mângâiați de vânt

Lumini pe ape, neguri pe pământ.

O,-nțelepciune, ai aripi de ceară!

Ne-ai luat tot făr- să ne dai nimic,

Puțin te-nalți și oarbă vii tu iară,

Ce-au zis o vreme, altele deszic,

Ai desfrunzit a visurilor vară

Și totuși eu în ceruri te ridic:

M-ai învățat să nu mă-nchin la soarte,

Căci orice-ar fi ce ne așteaptă moarte!

Tu ai stins ochiul Greciei antice,

Secat-ai brațul sculptorului grec,

Oricât oceanu-ar vrea să se ridice

Cu mii talazuri ce-nspumate trec,

Nimic el nouă nu ne poate zice.

Genunchiul, gândul eu la el nu-mi plec,

Căci glasul tău urechea noastră-o schimbă:

Pierdută-i a naturii sfântă limbă.

În viața mea un rai în asfințire

Se scuturau flori albe de migdal;

Un vis purtam în fiece gândire,

Cum lacul poartă-o stea pe orice val;

A zorilor suavă înflorire

Se prelungea până-n amurgul pal,

În văi de vis, în codri plini de cânturi,

Atârnau arfe îngerești pe vânturi.

Și tot ce codrul a gândit cu jale

În umbra sa pătată de lumini,

Ce spun: izvorul lunecând la vale,

Ce spune culmea, lunca de arini,

Ce spune noaptea cerurilor sale,

Ce lunii spun luceferii senini

Se adunau în râsul meu, în plânsu-mi,

De mă uitam răpit pe mine însumi.

În van cat întregimea vieții mele

Și armonia dulcii tinereți;

Cu-a tale lumi, cu mii de mii de stele.

O, cer, tu astăzi cifre mă înveți;

Putere oarbă le-aruncă pe ele,

Lipsește viața acestei vieți;

Ce-a fost frumos e azi numai părere

Când nu mai crezi, să cânți mai ai putere?

Și dacă nu-i nimic decât părere

Tot ce suspină inimei amor,

Istoria cu lungile ei ere

Un vis au fost amar amăgitor;

Tot ce-aspirarăm, toată-acea putere

Care-am robit-o falnicului dor

Am cheltuit-o ca niște nebuni

Pe visuri, pe nimicuri, pe minciuni.

Sunt nențelese literele vremii

Oricât ai adânci semnul lor șters?

Suntem plecați sub greul anatemii

De-a nu afla nimic în vecinic mers?

Suntem numai spre-a da viață problemei,

S-o dezlegăm nu-i chip în univers?

Și orice loc și orice timp, oriunde,

Aceleași vecinice-ntrebări ascunde?

STAU ÎN CERDACUL TĂU......

Stau în cerdacul tău... Noaptea-i senină

Deasupra-mi crengi de arbori se întind,

Crengi mari în flori de umbră mă cuprind

Și vântul mișcă arborii-n grădină.

Dar prin fereastra ta eu stau privind

Cum tu te uiți cu ochii în lumină.

Ai obosit, cu mâna ta cea fină

În val de aur părul despletind.

L-ai aruncat pe umeri de ninsoare,

Desfaci visând pieptarul de la sân,

Încet te-ardici și sufli-n lumânare...

Deasupră-mi stele tremură prin ramuri

În întuneric ochii mei rămân,

Ș-alături luna bate trist în geamuri.

DE PE OCHI RIDICI…..

De pe ochi ridici închisă

Languroasa, lungă geană,

Rai de fericiri promise

Și de tainică dojană.

Și-ți pui degetul pe gură,

Sfătuiești și ameninți

Și îmi dai învățătură

Să ne facem mai cuminți.

Atunci brațul meu cuprinde

Mlădiosul tău grumaz:

„Mâni vom fi cum vei pretinde,

Dar cum sunt mă lasă azi."

Astfel lupt cu-a ta mustrare

Ceasuri, zile, săptămâni,

Și mereu a mea-ndreptare

O amân de azi pe mâni.

CA O FĂCLIE…..

Prin tomuri prăfuite ce mesele-i încarcă,

Edgar trece cu gândul prin veacuri ca-ntr-o barcă.

Nimica nu oprește a gândurilor grabă,

Din când în când în cale-i pe sine se întreabă:

La ce folos că timpul și spațiul străbate

Și ce folos că vecinic râvnind singurătate,

El de nimic în lume viața-i n-o s-o lege,

Că-nțelegând deșertu-i, problema-i n-o-nțelege...

Ce caută talentu-i în șirele s-arate?

Cum luna se ivește sau vântu-n codru bate?

Dar de-o va spune-aceasta sau dacă n-o va spune,

Pădurile și luna vor face-o de minune.

Ba ele vor întrece de-a pururi pe-autori

Ce-au spus aceste lucruri de zeci de mii de ori.

O, capete pripite, în colbul trist al școlii,

Cetiți în foliante ce roase sunt de molii

Și viața, frumuseța, al patimei nesaț

Nu din viața însăși din cărți le învățați.

În capetele voastre, de semne multe sume,

Din mii de mii de vorbe consist-a voastră lume.

Ca o făclie stinsă de ce mereu să fumegi,

De ce mereu aceleași gândiri să le tot rumegi

Și sarcina de gânduri s-o porți ca pe un gheb,

Astfel ades în taina durerii mă întreb...

Nu aflu unde capul în lume să mi-l pun:

Căci n-am avut tăria de-a fi nici rău, nici bun,

Căci n-am avut metalul demonilor în vine,

Nici pacinica răbdare a omului de bine,

Căci n-am iubit nimica cu patimă și jind

Am fost un creier bolnav ș-o inimă de rând.

Demult de vorbe goale nici voi să mai ascult.

Nimic e pentru mine ce pentru lume-i mult.

Ce este viitorul? Trecutul cel întors

E șirul cel de patimi cel pururea retors.

Am azvârlit în laturi greoaie, veche cărți,

Cari privesc viața din mii de mii de părți

Și scrise în credința că lumea tot se schimbă

Cu dezlegări ciudate și cu frânturi de limbă.

Nu-i foliant în lume din care să înveți

Ca viața preț să aibă și moartea s-aibă preț...

Și de pe-o zi pe alta o târâi uniform

Și nici să pot de somnul pământului s-adorm.

Pustie, sură, rece și fără înțeles...

Nu apăr adevărul, nu apăr un eres,

Nu sunt la înălțime și nu sunt dedesupt,

Cu mine nu am luptă, cu lumea nu mă lupt

Să-nving eu adevărul sau să-ntăresc minciuna,

În cumpenele vremii sunt amândouă una.

Să țin numai la ceva oricât ar fi de mic...

Dar nu țin la nimica, căci nu mai cred nimic.

În manta nepăsării mă-nfășor dar și tac

Și zilele vieți-mi în șiruri le desfac,

Iar visurilor mele le poruncesc să treacă

Iar ele ochii-albaștri asupra mea și-i pleacă,

Cuprinse de amurgul cel fin al aurorii:

Văpaia-n ochi unită-i cu farmecul palorii.

Trec, pier în adâncimea iubirii ș-a genunii,

Icoanele frumoase și dulci a slăbiciunii

Ca flori cu veștejite și triste frumuseți:

Uitarea le usucă sărmanele vieți...

Ș-apoi!? Ce-mi pasă!? Fost-am în lume poate unic

Ce fără să știu unde pe-a lumii valuri lunec?

Mulțimea nu se naște decât spre a muri...

Rușine-i al ei număr cu unul a spori?

Ferice de aceia ce n-au mai fost să fie,

Din leagănul cărora nu s-a durat sicrie,

Nici în nisip vro urmă lăsar-a lor picioare

Neatinși de păsul lumii trecute, viitoare,

De-a pururi pe atâția câți fură cu putință:

Numele lor e nimeni, nimic a lor ființă.

Ei dorm cum doarme-un haos pătruns de sine însuși,

Ca cel ce-n visu-i plânge, dar nu-și aude plânsu-și

Ș-a doua zi nu știe nimic de acel vis.

Vai de acel ce ochii în lume i-a deschis!

Blestem mișcării prime, al vieții primul colț.

Deasupră-i se-ndoiră a cerurilor bolți,

Iar de atunci prin haos o muzică de sfere,

A cărei haină-i farmec, cuprinsul e durere.

O, genii, ce cu umbra pământul îl sfinţiţi

Trecând atât de singuri prin secolii robiţi,

Sunteţi ca acei medici miloşi şi blânzi în viaţă

Ce parcă n-au alt bolnav decât pe cel de faţă.

Oricui sunteţi prieteni, dar orişicui îi pare

Că numai pentru dânsul aţi fost în lumea mare.

În orice veac trăirăţi neîncetăţeniţi,

Şi totuşi nici într-unul străini nu o să fiţi,

Căci lamura vieţii aţi strâns-o cu-ngrijire

Şi dându-i acea haină de neîmbătrânire,

Oricât se schimbe lumea, de cade ori de creşte,

În dreapta-vă oglindă de-a pururi se găseşte.

Căci lumea pare *numai a curge trecătoare.*

Toate sunt coji durerii celei nepieritoare,

Pe când tot ce aleargă şi-n şiruri se aşterne

Repaosă în raza gândirii cei eterne.

Iar adevărul, ca şi păcatul mumii Eve,

De faţă-i pretutindeni şi pururea aieve.

O, STINGĂ-SE A VIEȚII FACLĂ….

O, stingă-se a vieții fumegătoare faclă,

Să aflu căpătâiul cel mult dorit în raclă!

N-aflai loc unde capul în lume să mi-l pun,

Căci n-am avut tăria de-a fi nici rău, nici bun,

Căci n-am avut metalul demonilor în vine,

Nici pacinica răbdare a omului de bine,

Căci n-am iubit nimica cu patimă și jind...

Un creier plin de visuri ș-o inimă de rând.

De mult a lumii vorbe eu nu le mai ascult,

Nimic e pentru mine ce pentru ea e mult.

Viitorul un trecut e, pe care-l văd întors...

Același șir de patimi s-a tors și s-a retors

De mânile uscate a vremii-mbătrânite.

Sunt limpezi pentru mine enigmele-ncâlcite:

Nu-ntreb de ce în lume nu ne e dat de soarte

Noroc fără durere, viață fără moarte.

Am pus demult deoparte acele roase cărți

Ce spun c-a vieții file au vecinic două părți...

Cu-a lor înțelepciune nimica nu se schimbă

Cu dezlegări ciudate și cu frânturi de limbă

Ocupe-se copiii... Eu pun o întrebare

Nu nouă, însă dreaptă... nu liberă, dar mare.

Viața, moartea noastră noi le ținem în mâni,

Pe ele deopotrivă noi ne simțim stăpâni.

O cupă cu otravă, un glonte, un pumnar

Ne scapă deopotrivă de-o lume de amar.

De ce țin toți la dânsa, oricât de neagră fie?

Ea împlinește oare în lume vo solie?

E scop în viața noastră vun scop al mântuirii?

Nu junghiem ființa pe-altarul omenirii?

A gândului lucire, a inimei bătaie

Ridică un grăunte din sarcina greoaie

Mizeriei comune? Trăind cu moartea-n sân

Pe altu-n astă lume îl doare mai puțin?

O, eu nu cer norocul, dar cer să mă învăț

Ca viața-mi preț să aibă și moartea s-aibă preț.

Să nu zic despre mine ce omului s-a zis:

Că-i visul unei umbre și umbra unui vis.

O, Demiurg, solie când nu mi-ai scris în stele,

De ce mi-ai dat știința nimicniciei mele?

De ce-n al vieții mijloc, de gânduri negre-un stol

Mă fac să simt în minte și-n inimă un gol?

De ce de pe vedere-mi tu vălul ai rărit,

Să văd cum că în suflet nu am decât urât?

Viața mea comună s-o târâi uniform

Și să nu pot de somnul pământului s-adorm?

Zadarnică, pustie și fără înțeles

Viața-mi nu se leagă de-un rău sau de-un eres.

Eu nu mă simt deasupra și nu sunt dedesupt,

Cu mine nu am luptă, cu lumea nu mă lupt

Pentru-o minciună mare ori mare adevăr.

Totuna mi-ar fi mie, căci alta nu mai cer,

Decât să fiu în dreapta ori stânga hotărât,

S-omor și eu pe altul sau să fiu omorât

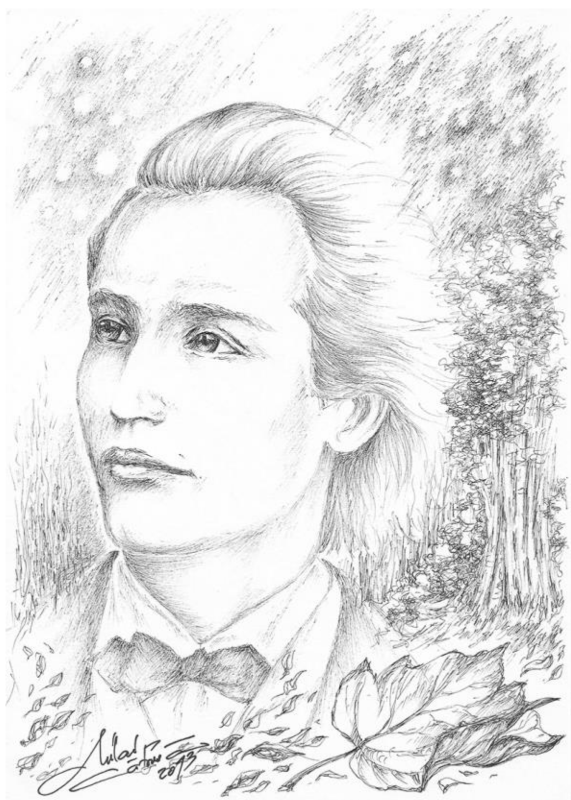
Și făr- de nici un titlu în lume să mă-nser...

Căci ce-i la urma urmei minciună, adevăr?...

Să țin numai la ceva... oricât ar fi de mic...

Dar nu țin la nimica, căci nu mai cred nimic

APARI, SĂ DAI LUMINĂ…….

Apari să dai lumină arcatelor ferești,

Să văz în templu-i zâna cu farmece cerești.

Prin vremea trecătoare lucește prea curat

Un chip tăiat de daltă, de-a pururi adorat.

Privi-te-voi cu ochii în lacrime fierbinți...

O, marmură, aibi milă de-a mele rugăminți!

Îndură-te și lasă privirea-mi s-o consol

La alba strălucire a gâtului tău gol,

La dulcea rotunzime a sânilor ce cresc,

La noaptea cea adâncă din ochiul tău ceresc,

Să văd că de privirea-mi tăcând te înfiori...

O, marmură, aibi milă de ochii-mi rugători!

Aș vrea cu-a mele lacrimi picioarele să-ți scald,

În dulcea-nfiorare a sufletului cald,

Să mor pătruns de jalea amorului meu sfânt,

Ca lebăda ce moare de propriul ei cânt,

Să mor de-ntâia rază din ochii tăi cei reci...

O, marmură, aibi milă de stingerea-mi pe veci!

Ca iarna cea eternă a Nordului polar

Se-ntinde amorțirea în sufletu-mi amar,

Nimic nu luminează astei pustietăți,

Doar sloiurile par ca ruine de cetăți,

Plutind de asprul viscol al morții cei de veci...

Tu ramură-nflorită... pe visul meu te pleci!

Din lumea de mizerii și fără de-nțeles

Cu ochii cei de gheață ai morții m-am ales

Și totu-mi pare veșted, căzut și uniform.

Sunt însetat de somnul pământului s-adorm,

Încât numai de nume îmi pare că exist...

Tu doar răsai c-un zâmbet în visul meu cel trist!

Cu ochii tăi de înger mă mângâi și mă minți,

Căci ei cuprind o lume de dulci făgăduinți,

De-amor fără de margini, de scumpe fericiri,

Cum nu se află-n lumea aceasta nicăiri,

Căci este umbra blând-a iubirii cei de veci,

Ce trece cu întreaga-i putere, pe când treci!
Nici luna plutitoare, nici stelele din cer
N-or să pătrunză-n lumea trecutelor dureri,
N-or să pătrunz-amarul pierdutei tinereți,
Măcar să am de-acuma o sută de vieți,
Căci sufletu-mi de-atuncea e-atât de-ntunecat...
Doar ochii tăi de înger în visul meu străbat!
Ca toamna cea târzie e viața mea, și cad
Iluzii ca și frunza pe undele de vad,
Și nici o bucurie în cale-mi nu culeg,
Nimic de care-n lume iubirea să mi-o leg,
Pustiul și urâtul de-a pururi mă cuprind...
Doar brațele-ți de marmur în visul meu se-ntind!
Precum corăbii negre se leagănă de vânt
Cu pânzele-atârnate departe de pământ,
Cum între cer și mare trec pasările stol,
Trec gândurile mele a sufletului gol,
Întind ale lor aripi spre negre depărtări...
Tu numai ești în visu-mi luceafărul pe mări.
Cu aspra nepăsare tu sufletu-mi aduci
Pe cele două brațe întinse-a sfintei cruci

Și buzele-nsetate cu fiere mi le uzi;

Când ruga mea fierbinte nu vrei să o auzi,

Mă faci părtaș în lume durerilor lui Crist...

O, marmură, aibi milă de sufletul meu trist!

Dar te cobori, divino, pătrunsă de-al meu glas,

Mai mândră, tot mai mândră la fiecare pas...

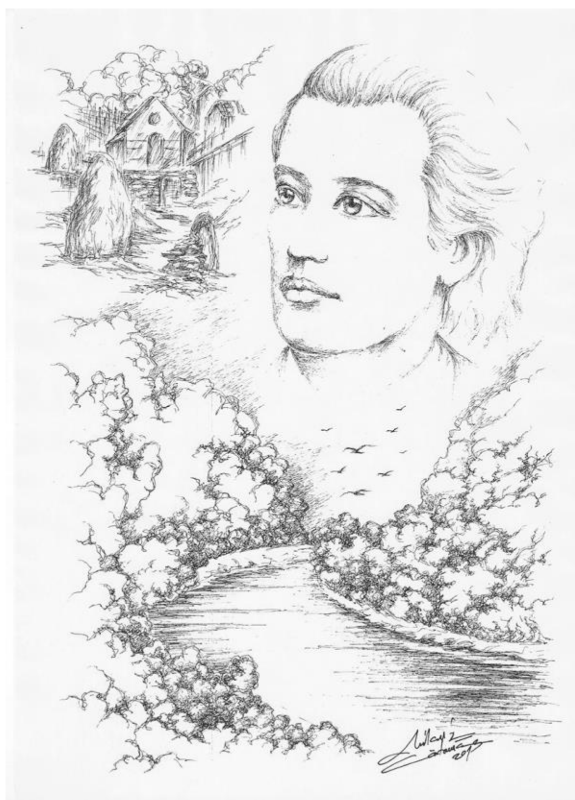
Visez, ori e aievea? Tu ești în adevăr?

Tu treci cu mâna albă prin vițele de păr?

Dacă visez, mă ține în vis, privindu-mi drept...

O, marmură, aibi milă să nu mă mai deștept!

DORMI !

De ce te temi ? au nu esti tu cu mine ?

Las' ploaia doar sa bata in feresti –

Las' vintul trist prin arbori sa suspine,

Fii linistita tu ! Cu mine esti.

Ce te-ai sculat Și te uiti in podele ?

Uimita pari Și pari a astepta.

Nu poti vedea cu ochii printre ele –

Vrei sa-ti aduci aminte de ceva ?

Lasa-te-n perini – eu iti voi da pace.

Dormi tu – Și lasa sa ramin destept.

Pe cind citesc, intotdeauna-mi place,

Din cind in cind sa cat la tine drept,

Sa vad cum dormi…

sa te admir cu drag…

Cu gura-abia deschisa-ncet respiri,

De pe condei eu min-atunci retrag.

Patrunde pacea tristele-mi gindiri.

Frumoasa esti… o prea frumoasa fata.

Ca marmura de alba-i a ta fata.

Imi vine sa alerg la tine-ndata

S-astfel cum dormi sa te cuprind in

brata.

Dar te-ai trezi… pacat ! Și nu ma-ndur

Dormi linistit c-un brat pe dupa cap.

Din cind in cind cu ochiul eu te fur,

Din cind in cind din mina cartea scap.

Si-s fericit… Pulseaza lunga vreme

In orologi cu pasii uniformi…

De ce te temi ? Cu mine nu te teme !

De nu te culci, te culc cu sila… Dormi !

NOI AMÂNDOI AVEM ACELAȘI DASCĂL….

Noi amândoi avem același dascăl,

Școlari suntem aceleiași păreri...

Unitul gând oricine recunoască-l.

Ce știi tu azi, eu am știut de ieri.

De-aceleași lucruri plângem noi și râdem...

Non idem est Și duo dicunt idem.

Tu zici că patria e-n decădere,

De râs și de ocară c-au ajuns;

Când cineva opinia mi-ar cere,

El ar primi tot astfel de răspuns,

Ca de rușine ochii să-i închidem:

Non idem est Și duo dicunt idem.

Căci din adâncul gândurilor tale

Răsare ură din al meu amor.

Tu ai vrea tot să meargă pe-a sa cale,

Eu celui slab îi sunt în ajutor.

Cu-același gând, noi totuși ne desfidem:

Non idem est Și duo dicunt idem.

Pe mine răul, deși râd, mă doare,

Mă ține liniștea vieții-ntregi;

Iar tu uiți tot la raza de splendoare

Ce-o varsă-asupra ta a lumii regi...

Ș-ai vrea cu proprii mâni să ne ucidem:

Non idem est Și duo dicunt idem.

E greu a spune ce deosebire

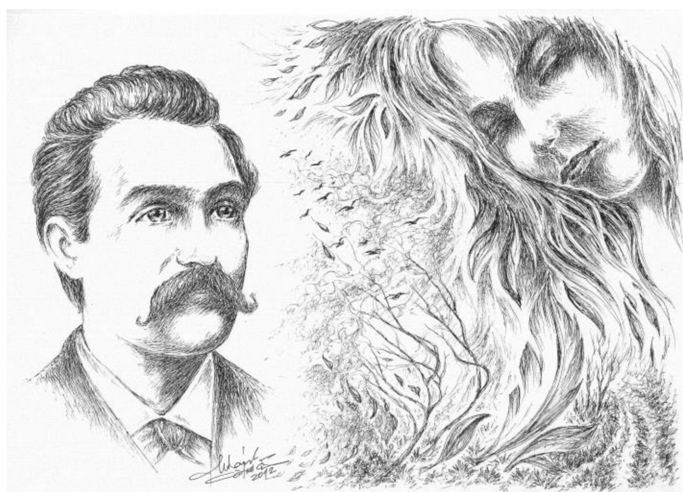
Ne-a despărțit, de nu mergem de-a valma.

Și s-ar vedea atunci fără-ndoială

Când noi ne-am scoate sufletele-n palmă,

Ca-ntregul lor cuprins noi să-l deschidem:

Non idem est Și duo dicunt idem.

PATRIA VIEŢII E NUMAI PREZENTUL

Patria vieţii e numai prezentul.
Clipa de faţă numa-n ea suntem,
Suntem în adevăr.- Iară trecutul
Şi viitorul numai o gândire-s.

În van împingeţi ce vi-i dinainte,
În van doriţi acelea ce-or veni.
Întoarceţi-vă-n voi şi veţi cunoaşte
Că toate-n lume, toate-s în prezent.

Tot ce au fost şi tot ce-a fi vreodată.
Au fost, va fi numai pentru că e.
Nu ştii că atingând pe-un singur om
I-atingi pe toţi? Mulţimea e părere.

Spune la mii de inşi aceeaşi vorbă

Şi-n mii ea atunci va trezi

Icoana-aceeaşi şi acelaşi simţ.

Un semn că toţi e-n unul, unu-n toţi.

E ÎMPĂRŢITĂ OMENIREA

E împărţită omenirea
În cei ce vor şi cei ce ştiu,
În cei dentâi trăieşte firea,
Ceilalţi o cumpănesc ş-o scriu.

Când unii ţese haina vremii,
Ceilalţi a vremii coji adun:
Viaţă unii dau problemei,
Ceilalţi gândirei o supun.

Dar pace este între dânşii:
Ce unii fac iau alţi-aminte.
Căci până azi domneşte-ntr-înşii
A cărţii tale graiuri sfinte.
N-a intrat viemele-ndoielii,

Copil e ochiul lor când vede,

Căinţa văd urmând greşelii,

Căci omul tot în tine crede.

Al răului geniu arate-mi

Un om din viaţa pământească,

Ce-ar fi-ncercat ale lui patemi

Naintea ta să-ndreptăţească;

Căci buni şi răi trăiesc în tine,

Cuvântul tău e calea lor-

De-a lor abateri li-i ruşine,

Căci tu eşti ţinta tuturor.

Virtutea nu mai e un merit,

Căci merit nu-i când nu e luptă.

Asupra ta ei nu se- ntărât

Cu viaţa în joc, cu mintea ruptă;

Mânând cu anii colbul şcolii,

Din cărţi străvechi roase de molii
Îşi umplu mintea cu eres.
Ei nu pătrund a ta mărire-

Minune-i pentru dânşi tot.
Necercetând nimic în fire,
Nimic nu ştiu, nimic nu pot;

Căci nu-i supusă lămuririi
Gândirea-n capul înţelept-
La toate farmecele firii
Se bat cu mânile pe piept.

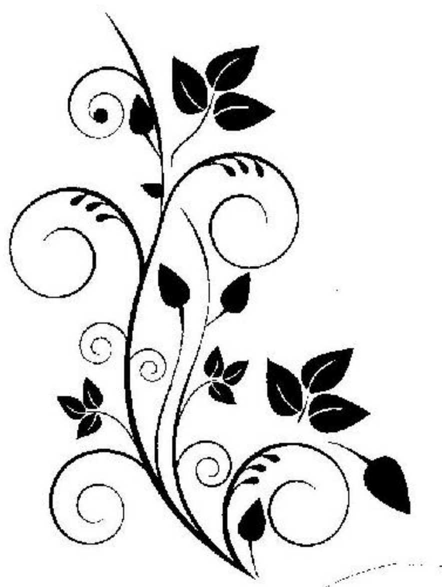
Urmând a cărţilor străveche
Statornic, nemişcat învăţ,
E surdă azi a lor ureche
Privindu-ţi firea cu dispreţ;

Legată-n lanţ e alor minte

Şi rodul minţii e sălbatec,

Se plac în mistice cuvinte

Şi-esplică totul enigmatic.

Numai poetul

Lumea toată-i trecătoare,

Oamenii se trec și mor,

Ca și miile de unde

Ce un suflet le pătrunde,

Treierând necontenit

Sânul mării infinit.

Numai poetul,

Ca paseri ce zboară

Deasupra valurilor,

Trece peste nemărginirea timpului,

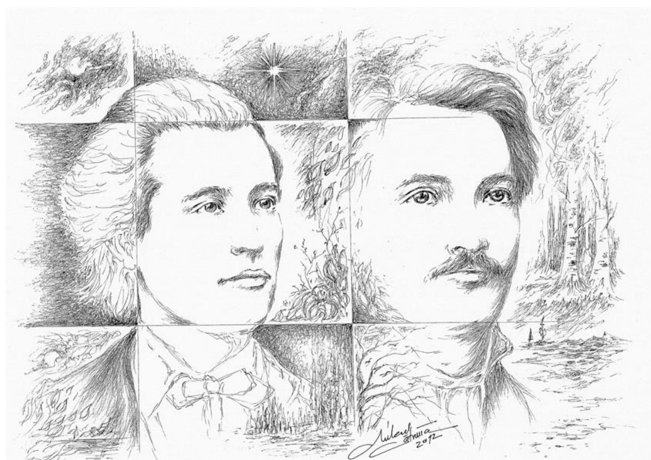
În ramurile gândului,

În sfintele lunci,

Unde paseri ca el

Se-ntrec în cântări.

RENUNȚARE

Aș vrea să am pământul și marea-n jumătate,

De mine să asculte corăbii și armate,

De voi clipi cu ochiul, cu mâna semn de-oi face,

Să-și miște răsăritul popoarele încoace;

Sălbatecele oarde să curgă râuri-râuri,

Din codri răscolite, stârnite din pustiuri;

Ca undele de fluviu urmeze-ale lor scuturi,

Întunece-se-n zare pierdutele-nceputuri,

Un râu de scânteiare lucească lănci și săbii,

Iar marea se-nspăimânte de negrele-mi corăbii.

Astfel război porni-voi. Voi arunca încalte

O jumătate-a lumii asupra celeilalte.

Privească-m-atunci preoți: un monstru ce se-

nchină,

Când oardele-i barbare duc moarte și ruină.

Ruga-mă-voi cu mâna uscată ținând strana,

Deasupra mea cu-ntinse aripi va sta Satana;

Cu tronul meu voi pune alăturea sicriul ,

Când gloatele-mi în lume ar tot mări pustiul,

Să simt că nu se poate un Dumnezeu să-mi ierte

Cetățile în flacări și țările deșerte...

Astfel doar aș preface durerea-mi fără nume,

Dezbinul meu din suflet într-un dezbin de lume.

Și tot ce-ncântă ochii cu mii de frumuseți,

Tot ce pământul are și marea mai de preț,

Grămezi să steie toate la mine în comori.

Alăturea cu ele să trec nepăsători,

Simțindu-mă în mine stăpân al lumii-ntregi,

Un zeu în omenire, un soare între regi

Și raze să reverse din frunte-a mea coroană...

Să-ngenunchez nainte-ți așa ca la icoană

Și descriindu-ți toată puterea fără seamă

Să-ți zic: Ia-le pe toate, dar și pe mine ia-mă!

Nu mă iubi! Ca robul să fiu pe lângă tine,

De-i trece,-n jos pleca-voi a ochilor lumine,

Dezmoștenit de toate, la viață abdicând,

Să nu-mi rămână-n minte decât un singur gând:

C-am apucat un sceptru, cu dânsul lumea-ntreagă,

Păstrându-mi pentru mine durerea că-mi ești dragă,

Înamorați de tine, rămână ochii-mi triști

Și vecinic urmărească cum, marmură, te miști.

În veci dup-a ta umbră eu brațele să-ntind,

De-al genei tale tremur nădejdea să mi-o prind,

Să-mi razim a mea frunte de zidurile goale,

Atinse de-umbra dulce a frumuseții tale

UN FARMEC TRIST ȘI NENȚELES....

Un farmec trist și nențeles

Puterea mea o leagă,

Și cu nimic nu m-am ales

Din viața mea întreagă.

E un luceafăr răsărit

Din negura uitării,

Dând orizon nemărginit

Singurătății mării.

Îngălbenit rămâne-n veci

Și-i e aproape stinsul,

Când ale apei valuri reci

Călătoresc cu dânsul.

Cu-atâtea tainici rugăminți,

Cu-atâtea calde șoapte,

Cu-atâtea lacrime fierbinți,

Vărsate zi și noapte,

I te-ai rugat: dorul nespus

Din suflet să-ți alunge,

Dar el se-nalță tot mai sus

Ca să nu-l poți ajunge.

Va rămânea necunoscut

Și va luci departe

Căci luminează din trecut

Iubirii celei moarte

Și se aprinde pe-orizon

Pustiu de mări și stepe

Și a lui farmec monoton

M-a-nvins făr-a-l pricepe.

ÎNTUNERICUL ȘI POETUL

ÎNTUNERICUL

Tu care treci prin lume străin și efemer,

Cu sufletu-n lumină, cu gândurile-n cer,

Poet gonit de râsuri și înghețat de vânt

Ce cânți ca o stafie ieșită din mormânt,

Sfarmă-n stânca rece a ta nebună liră,

Căci lumea este piatră și ea nu te admiră,

Ci tu, nebun și palid, la poalele ei plângi

Ca valul care cântă trecutul unei stânci,

Ce veștedă, bătrână se leagănă prin nori,

Când stânca e eternă și valu-i trecător.

POETUL

Și tu crezi, geniu negru, că fără scop și țintă

A lumei und-amară mă-neacă, mă frământă ?

Tu crezi că eu degeaba m-am scoborât din stele,

Purtând pe frunte-mi raza a națiunii mele ?

Voi să ridic palatul la două dulci surori,

La Muzică și Dramă... în dalbe sărbători

Voi să le-ngân viața și-n cupa lor aurie

Să torn zi și-ntuneric, dureri și bucurie,

Să văd trecutu-n viață, să văd româna dramă,

Cum din mormânt eroii istoriei îi cheamă,

Și muzica română chemând din munții-n nouri,

Din stelele căzânde, din văile-n ecouri,

Din brazii ce suspină l-a iernei vijelie,

Din fluierul cel jalnic, din buciumu-n câmpie,

Chemând doina română, a inimelor plângeri,

A sufletului noapte, a dorurilor stângeri.

Românu-n trecut mare, e mare-n viitor !

Și tu vrei ca poetul să fie trecător,

Pe-a țărei sale țărmuri să n-aibă ce să cânte ?

Dar nu-s colori destule în lume să-nveșmânte

A munților Carpatici sublime idealuri,

Ce-noată-n a lui suflet cum noată-n mare valuri,

Și-n creierii-i aleargă de gânduri vijelii,

Cum ginii se sfaramă-n ruinele pustii.

ADUCÂND CÂNTĂRI MULȚIME

Aducând cântări mulțime

Și mai bune și mai rele,

Mă întreb cu îndoială

Cine caută la ele?

Cată cei ce noaptea, ziua

Își muncesc sărmana minte

Plebea multe știutoare

Pentru pâne, pentru linte?

Sau cei ce păzesc cântarul

A dreptății, dragă Doamne,

Ce la domni sărută mâna

Ș-altceva încă la doamne?

Sau acei care-și pun osul

Carul statului de-l mișcă?

Ah, prea știi mai dinainte

Tot ce-i doare și ce-i pișcă.

Eu nu pot să le dau lefuri,

Nici onori, nici pensiune.

Nu-s în stare nici să judec

Merite pentru națiune.

Toți acei ce-n astă lume

Vor ceva... mă lese-n pace,

Eu nu voi nimic, nimica,

Decât pace, pace, pace.

Și de-or trece pe-aste șiruri

Ochii cei cuminți de fată

Sau a junelui privire

De visare ingrecată,

De vor trece într-o viață

Doruri multe-ndefinite:

Or privi sub flori albastre

Aste pagine citite

Și dureri scânteietoare

Și tablouri înfocate

Vor pătrunde tremurânde

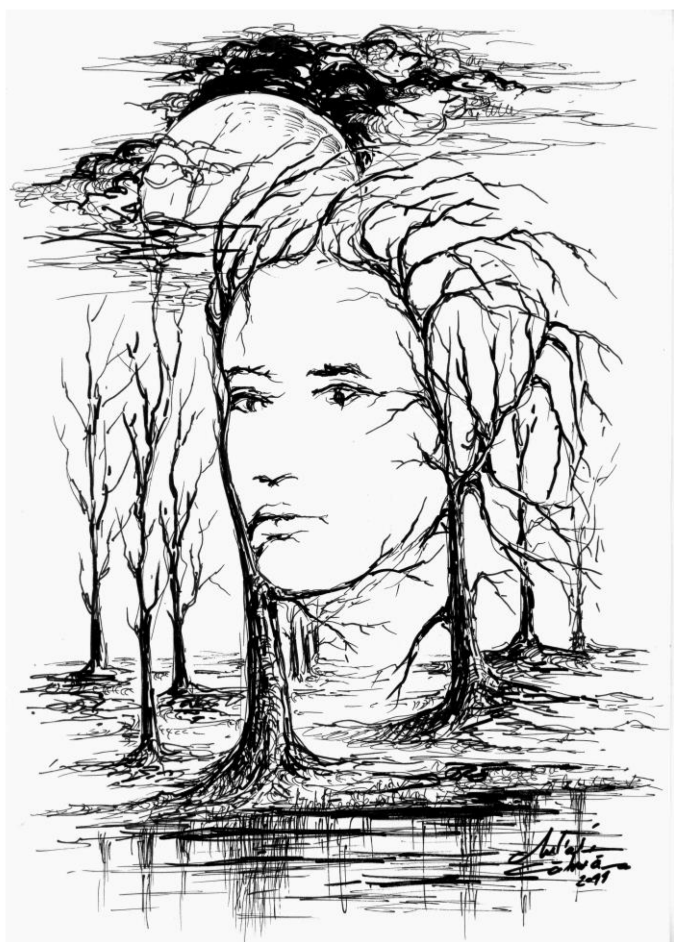
Aste suflete curate.

Da, la voi se-ndreaptă cartea-mi,

La voi inimi cu arĕpe.

Ah! lăsați ca să vă ducă

Pe-altă lume-n două clipe.

LUNA IESE DINTRE CODRI….

Luna iese dintre codri.

Noaptea toată stă s-o vadă.

Zugrăvește umbre negre

Pe lințolii de zăpadă.

Și mereu ea le lungește

Și suind în cer le mută,

Parcă fața-i cuvioasă

E cu ceară învăscută.

Ce gândește? numai norii

Lin se-mbină, se dezbină

Ca fășii de gaz albastru,

Ca și aburi cu lumină.

Lin pin iarbă scotocește

Apa-n prund și-n pietricele.

Florile surâd în taină,

Oare ce-or surâde ele?

Și-s cu neguri îmbrăcate

Lac, dumbravă și pădure.

Stele palid tremurânde

Ard pin negurile sure.

Lumea-n rouă e scăldată,

Lucioli pe lacuri zboară.

Luna umbrei, umbra lunei

Se amestec, se-nfășoară.

Lunecând pe ceruri, norii

Negri-acopăr tot seninul.

Se sting una după alta

Și icoana și suspinul.

Înfășat în întuneric,

Eu nu văd, nu aud șoapte.

Ah, mă simt atât de singur!

Este noapte, noapte, noapte.

CATRENE

Când te pierzi în valul vieții

Trist la țărm doar eu rămân:

Brațe fără de nădejde,

Navă fără de stăpân.

Cum se turbură izvorul

Când din el drumețul bea,

Astfel mă-nfioară dorul

Când răsari în calea mea.

Tu ești aerul, eu harpa

Care tremură în vânt,

Tu te miști, eu mă cutremur

Cu tot sufletul în cânt.

Eu sunt trubadurul. Lira

Este sufletul din tine,

Am să cânt din al tău suflet

Să fac lumea să suspine.

INTRE NOURI ȘI-NTRE MARE

Între nouri și-ntre mare

Zboară paseri călătoare

Cum nu pot și eu să zbor

Să mă iau pe urma lor!

Și departe de la maluri

Trec corăbii peste valuri,

Trec cu pânze lucitoare

Și se pierd în depărtare.

Cum nu am aripi să zbor,

Să mă iau pe urma lor!

Că m-aș duce, tot m-aș duce,

Dor să nu mă mai apuce,

Peste undele cu spume,

Peste mare, peste lume;

Ș-aș vedea cum trec cu toate,

Rânduri-rânduri arătate,

Înnegrirea malurilor,

Strălucirea valurilor,

Stolul rândurelelor,

Tremurarea stelelor

Poate că mi-ar fi mai bine,

Poate te-aș uita pe tine.

Alei puică, alei dragă,

Cumu-i frunza cea pribeagă

E viața mea întreagă,

Căci dragostea ta mă strică

De nu m-aleg cu nimică;

Viața trece, frunza pică,

Trece fără mângâiere,

Ca izvorul de durere,

Trece și se prăpădește,

Arde și se mistuiește,

Fără noimă, fără rost,

Bine-ar fi, să nu fi fost.

Vai de-acela ce iubește

Și nu se învrednicește

Să câștige ce-a dorit,

Să fie-a lui ce-a iubit.

Puica cea dezmierdăcioasă,

Din ochi negri mângâioasă,

Puica ademenitoare,

Din ochi negri visătoare,

Dragostea de puiculiță

Cu gușa de porumbiță,

Cu gurița mitutea,

Cu gropițe lângă ea,

Cu zâmbirea ei cu haz,

Cu gropițe în obraz,

Și cu dragostea în ochi

De mă tem să n-o deochi.

Noaptea când te-nchipuiesc

Îmi vine să-nnebunesc,

Iară ziua aș lua

Lumea-n cap de jelea ta.

Norilor, o, norilor,

Unde-i țara florilor?

Unde ea acum trăiește,

Iară câmpul înverzește

Și codrul văzând-o crește;

Și când trece prin grădină

Toți copacii i se-nchină

Și încep să înflorească,

Pe ea s-o împodobească

Căci văzând-o, toată țara

Crede că e primăvara.

CODRULE, MĂRIA TA

Codrule, Măria-Ta,

Lasă-mă sub poala ta,

Că nimica n-oi strica

Fără num-o rămurea,

Să-mi atârn armele-n ea.

Să le-atârn la capul meu,

Unde mi-oi aşterne eu,

Sub cel tei bătut de vânt

Cu floarea pân-în pământ,

Să mă culc cu faţa-n sus

Şi să dorm, dormire-aş dus;

Dar s-aud şi-n visul meu,

Dragă codri, glasul tău,

Din cea rarişte de fag,

Doina răsunând cu drag,

Cum jelind se tragănă,

Frunza de mi-o leagănă,

Iară vântul molcomit

De-a vedea c-am adormit,

El pin tei va răscoli

Și cu flori m-a coperi.

ALEI MICĂ, ALEI DRAGĂ…

Alei mică, alei dragă,
Cine vrea să ne-nțeleagă
Vază frunza cea pribeagă,
Ce-i ca viața noastră-ntreagă.

Alei dragă Veronică,
Despărțirea toate strică,
De ne-alegem cu nimică
Viața trece, frunza pică.

Alei dragă, alei mică,
Viața trece, frunza pică,
Și din ura ce ne strică
Nu ne-alegem cu nimică.

Măcar cine ce grăiește,

Altul alta îndrăgește.

Inima-mi pe cât trăiește

Tot la tine se gândește.

Alei mică, alei dragă,

Ia vezi frunza cea pribeagă

Așa trece viața-ntreagă

Și nimic n-o să s-aleagă.

LUMINEAZĂ STELELE

Lumineze stelele,

Plângă râurelele,

Nori-n cer călătorească,

Neamurile-mbătrânească

Și pădurile să crească

Numai eu voi rămânea,

Gândurile la o stea,

Ce au fost odat-a mea:

Căci a fost și nu mai este.

Dulce gură de poveste

Ziua cine mi-o zâmbi,

Noaptea cine-o povesti?

DOINĂ (Ce stă vântul să tot bată)

Ce stă vântul să tot bată

Prin frunza de tei uscată,

Și frângându-i ramurile

Să lovească geamurile?

Iară tu de ce suspini

Când privești peste grădini?

Nu mai sta de tot ofta

Și în gând nu mă mustra:

Că atunci te voi uita

Când nu s-or mai arăta

Lângă mare râurile,

Lângă drum pustiurile,

Luna și cu soarele

Și-n codru izvoarele.

Vei avea de suspinat,

Când vei ști că te-am uitat,

Când vei sta ca să mă-ngropi

Pe cărarea dintre plopi,

Ș-atunci vântul o să bată

Prin frunza de tei uscată,

Scuturând-o, risipind-o,

De ți s-o urî privind-o.

VIS

Ce vis ciudat avui, dar visuri

Sunt ale somnului făpturi:

A nopții minte le scornește,

Le spun a nopții negre guri.

Pluteam pe-un râu. Sclipiri bolnave

Fantastic trec din val în val,

În urmă-mi noaptea de dumbrave,

Nainte-mi domul cel regal.

Căci pe o insulă în farmec

Se nalță negre, sfinte bolți,

Și luna murii lungi albește,

Cu umbră împle orice colț.

Mă urc pe scări, intru-nlăuntru,

Tăcere-adâncă l-al meu pas.

Prin întuneric văd înalte

Chipuri de sfinți p-iconostas.

Sub bolta mare doar străluce

Un singur sâmbure de foc;

În dreptul lui s-arat-o cruce

Și-ntunecime-n orice loc.

Acum de sus din cor apasă

Un cântec trist pe murii reci

Ca o cerșire tânguioasă

Pentru repaosul de veci.

Prin tristul zgomot se arată,

Încet, sub văl, un chip ca-n somn,

Cu o făclie-n mâna-i slabă

În albă mantie de domn.

Și ochii mei în cap îngheață

Și spaima-mi sacă glasul meu.

Eu îi rup vălul de pe față...

Tresar încremenesc sunt eu.

..

De-atunci, ca-n somn eu îmblu ziua

Și uit ce spun adeseori;

Șoptesc cuvinte nențelese

Și parc-aștept ceva să mor?

MENIRE

De-mi vorbiți mă fac că n-aud,

Nu zic ba și nu mă laud,

Dănțuiți precum vă vine,

Nici vă șuier, nici v-aplaud

Dară nime nu m-a face

Ca să joc dup-a lui flaut

Căci menirea vieții mele

E pe mine să mă caut.

Bismarqueuri de falsă marcă,

Mie-mi pare cum că, parcă

De iubirea nemțărimei

Nici un rău nu vă înțarcă.

În zădar Alsasul, Posen,

Cu-a lor stare vă încarcă

Ochii voștri, să pricepeți

Unde duce-a țării barcă

Și ce rău ne prorocește

A cobirei neagră țarcă.

Voi ne duceți spre pieire,

Bismarqueuri de falsă marcă.

Escelența, bezedeaua

Cu mândrie poartă steaua

Ce cu stimă i-a fost dată

C-a putut a fi licheaua

Ce la rus ș-aplecat capul

Și la turc a-aprins luleaua

Ci în loc de ștreangul care

Se cădea, i-au dat cordeaua

Căci nevasta-i pentru-o târlă

De cătane fu cățeaua;

În zădar cu-a lor mândrie

Tu îngreuni canapeaua,

Crezi că lumea te admiră

Când colinzi în lung șoseaua;

În zădar mai taie mutre

Serioase mascaraua,

Cu blazoane-nchipuite

Ș-a împodobit cupeaua.

Știm ce-aramă este-ntr-însul

Și-i cunoaștem noi turaua.

'N-alte țări e-onoare mare

Decorația și steaua,

Dar ce merite-are dânsul

Escelența, bezedeaua?

E o carte măsluită

Toată viața lui, licheaua,

Și noi știm ce însemnează

De pe pieptu-i tinicheaua.

URECHE

Pișcată-ți este mâna ta de streche
De miști în veci condeiul pe hârtie
Compune-un șir sau fabrică o mie
Că ești un cap de prost e veste veche.

Dac-ai avea de spus ceva ai scrie:
Nimic nu poți tu să ne zici, Ureche
Cu Pantazi rămâi în veci păreche,
Tu izvodești, cel mult, ce dânsul știe.

Ți-asamăn capul unei vii paragini
Și vânt și pleavă sunt a tale scrieri
De zei lipsite sunt a tale pagini.

Zadarnic paiul sec al minții trieri

Drapându-i nula ei cu mult-imagini

Nimic nu iese dintr-un dram de crieri.

DIN NOAPTEA

Din noaptea vecinicei uitări

În care toate curg,

A vieții noastre desmierdări

Și raze din amurg,

De unde nu mai străbătu

Nimic din ce-au apus —

Aș vrea odată-n viață tu

Să te înalți în sus.

Și dacă ochii ce-am iubit

N-or fi de raze plini,

Tu mă privește liniștit

Cu stinsele lumini.

Și dacă glasul adorat

N-o spune un cuvînt,

Tot înțeleg că m-ai chemat

Dincolo de mormînt.

DOI AȘTRI…

Am văzut doi aștri,

Strălucind albaștri

Sub o frunte-n vis;

M-a-necat seninul

Când privii divinul,

Blândul lor surâs.

Și mi-am zis în mine:

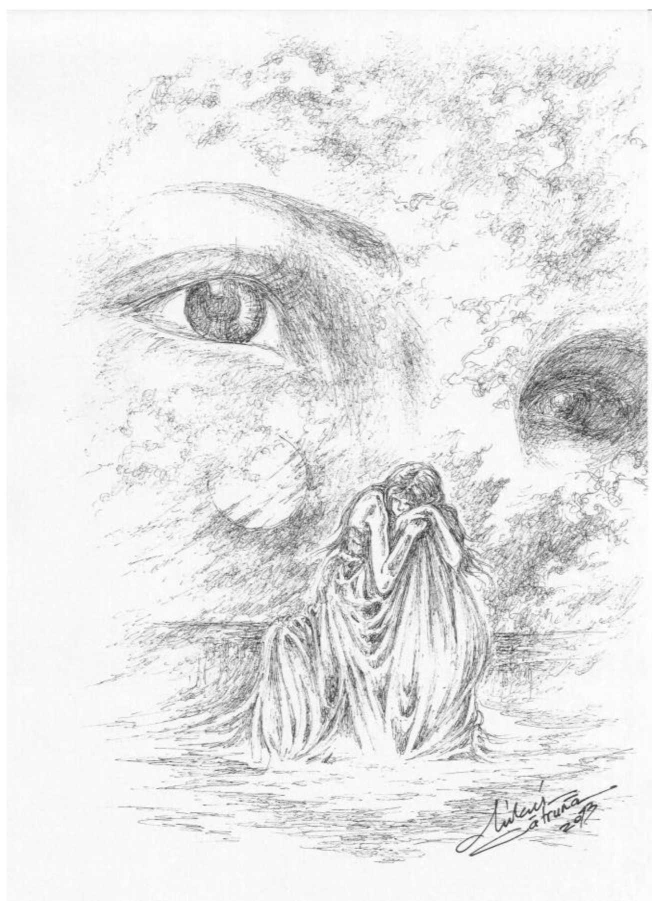
Înger cu lumine

De-un adânc noroc...

Din a vieții tale

Înflorită cale

Cum nu stai în loc?

SPERANȚA

Cum mîngîie dulce, alină ușor
Speranța pe toți muritorii!
Tristeță, durere și lacrimi, amor
Azilul își află în sînu-i de dor
Și pier, cum de boare pier norii.
Precum călătorul, prin munți rătăcind,
Prin umbra pădurii cei dese,
La slaba lumină ce-o vede lucind
Aleargă purtat ca de vînt
Din noaptea pădurii de iese:

Așa și speranța — c-un licur ușor,
Cu slaba-i lumină pălindă —
Animă-ne-o dată tremîndul picior,
De uită de sarcini, de uită de nori,
Și unde o vede s-avîntă.

La cel ce în carcere plînge amar

Și blestemă cerul și soartea,

La neagra-i durere îi pune hotar,

Făcînd să-i apară în negru talar

A lumii paranimfă — moartea.

Și maicii ce strînge pruncuțu-i la sîn,

Privirea de lacrime plină,

Văzînd cum geniile morții se-nclin

Pe fruntea-i copilă cu spasmuri și chin,

Speranța durerea i-alină.

Căci vede surîsu-i de grație plin

Și uită pericolul mare,

L-apleacă mai dulce la sînu-i de crin

Și fața-i umbrește cu păr ebenin,

La pieptu-i îl strînge mai tare.

Așa marinarii, pe mare îmblînd,

Izbiți de talazuri, furtune,

Izbiți de orcanul ghețos și urlînd,

Speranța îi face de uită de vînt,

Și speră la timpuri mai bune.

Așa virtuoșii murind nu desper,

Speranța-a lor frunte-nsenină,

Speranța cea dulce de plată în cer,

Și face de uită de-a morții dureri,

Ploapele-n pace le-nchină.

Cum mîngîie dulce, alină ușor

Speranța pe toți muritorii!

Tristeță, durere și lacrimi, amor

Azilul își află în sînu-i de dor

Și pier, cum de boare pier norii.

CÂND...

Când luna prin nouri pe lume veghează,

Când fiece undă se-mbracă c-o rază,

Când cântă al somnului ginii nătângi

Tu tremuri și plângi.

Când luna aruncă o palǎ lumină

Prin merii în floare-nșirați în grădină,

La trunchiul unuia pe tine te-aștept

Visând de deștept.

Când soarele arde și ceru-i văpaie,

Pe-a lacului valuri profunde bălaie,

Pe-o barcă împinsă de valuri ce merg

La tine alerg.

Când vântul e-o taină, când frunza e mută,

Misterul surâde prin lumea tăcută,

Culeg pe-a ta frunte sublime visărei
Pe ochi sărutări.

Amorul își moaie aripele-i stinse,
Tu-nchizi surâzândă lungi genele-ți plânse,
Și fruntea mea pală pe pieptu-ți așezi,
Surâzi și veghezi.

Nebună copilă, ce-amesteci plăcerea
Cu lacrimi pe care le naște durerea,
Nebună copilă cu-amorul ceresc,
O, cât te iubesc!

CÂNTECUL LĂUTARULUI

Ca povestea cea sărmană

Care nimeni n-o-a-nțeles,

Trec prin vremea tristă, vană,

Cum prin secoli un eres.

Sunt ca lira spartă-n stâncă,

Sunt ca glasul din pustii,

Sunt ca marea cea adâncă,

Sunt ca moartea între vii.

Dintre chinuri ce mă-neacă

Eu sorbeam mirul curat,

Cum o lebădă se pleacă

Bând din lacul înghețat.

Dar cu moartea cea adâncă

Azi eu schimb al vieții-mi gând,

Am fost vultur pe o stâncă,

Fire-aș cruce pe-un mormânt!

Care-i scopul vieții mele,

De ce gându-mi e proroc,

De ce știu ce-i scris în stele,

Când în van lumea o-nvoc.

Crucea-mi pară gânditoare,

Parca arz-a vieții-mi tort,

Căci prin neguri mormântare

Voi să văd fața-mi de mort.

Doar atunci când prin lumine

M-oi sui la Dumnezeu,

Veți gândi și voi la mine

Cum am fost în lume eu.

CINE EȘTI ?

Nici luna plutitoare, nici stelele din ceri
N-or să pătrunză-n umbra trecutelor dureri,
N-or să pătrunz-amarul pierdutei tinereți,
Chiar de-aș avea de-acuma ș-o sută de vieți,
Căci sufletu-mi e-atâta de-ntunecat de-atunci...
Tu numai o privire în visul meu arunci.

Ca toamna cea târzie e viața mea, și cad
Iluzii ca și frunza pe undele de vad
Și nici o bucurie în cale-mi nu culeg,
Nimic de care-n lume iubirea mea să leg,
Ca pe bătrânul Cain, pustiuri mă cuprind...
Doar brațele-ți de marmur în visul meu se-ntind.

Aș vrea a mea viață să aib-un înțeles,
Să apăr adevăruri, minciună ori eres,

Pentr-un nimic oricare, cu lumea să mă lupt
De-ar fi să mă strivească puterea-i dedesupt,
Dar nu țin la nimica, căci nu mai cred nimic...
Doar genele-ți umbroase în visu-mi se ridic.

Puțin îmi pasă dacă cu mine voi spori
Mulțimea care numai se naște spre-a muri,
Din leagănul acelor sicriu nu s-a făcut
Ce-avură fericirea de-a nu se fi născut
Și să ajung ca dânșii atâta am visat...
Ci doar de nemurire în vis mi-ai revărsat.

Precum corăbii negre mânate sunt de vânt
Cu pânzele umflate departe de pământ,
Cum între cer și mare trec paserile-n stol,
Plutesc a mele gânduri pe-a sufletului gol
Și-ntind a lor aripe spre negre depărtări,
Tu nu treci, cum nu trece luceafărul pe mări.

Am blăstămat în haos întâiul vieții colț...
Pe care se-nălțară a cerurilor bolți,

El fu începătorul eternelor dureri,

El e eternul astăzi, și-a fost eternul ieri,

Am blăstămat viața în însuși al ei miez...

Ci tu, intrând în visu-mi, te binecuvintez.

De noaptea cugetări-mi, de gânduri ce gândesc,

Pustiul se întinde, păduri îmbătrânesc

De aspra viscolire sălbatecului cânt

Își scutură copacii frunzișul la pământ,

Căci sufletu-mi copil e al viscolelor reci...

Tu, ramură-nflorită, pe visul meu te pleci.

Mai e încă în mine ceva de amăgit?

Au moartea ca s-o merit destul n-am suferit,

Trecutu-mi de durere prea este uniform

Ca să am drept de somnul pământului s-adorm?

N-am izbutit de mine destul a-mi bate joc

De mai apari în visu-mi... o rază de noroc?

Dar cine ești tu oare cu ochii de mă minți,

Ai căror raze lucii sunt dulci făgăduinți

De-amor fără de margini, de drage fericiri

Cari nu sunt în lumea aceasta nicăiri?

De ce cu arătarea-ți îngreui al meu gând,

Cu farmecul în visul vieți-mi străbătând?

De ce? E iarăși umbra iubirii cei de veci

Ce trece cu întregul ei farmec pe când treci

Căci e biruitorul amor atât de trist

Ce-au luminat în umbra durerilor lui Crist

Oriunde fug a tale priviri tot mă ajung;

Din cadrul de-ntunerec nu pot să te alung.

SFÂRȘIT

CUPRINS

Colofon

S-a săvârșit această carte în ultima zi a anului 2015, cu osârdia iubitorilor de Eminescu: Mihai Cătrună, Mihai Costin și Dan Toma Dulciu.

S-a tipărit la începutul anului 2016, în 39 de exemplare, la Tipografia *”Fastprint”* din București, cu litere Calibri, pe hârtie velină.

Cartea a fost prezentată la Salonul Național *”Mihai Eminescu”,* de la Palatul Parlamentului României, ediția Ianuarie 2016, fiind dedicată împlinirii a 150 de ani de la debutul Poetului.

Este o ediție aniversară, dedicată exclusiv colecționarilor.